

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **obec Určice**, IČO 00288870
sídlem Určice 81, 798 04 Určice

zastoupená JUDr. Petrem Ritterem, advokátem
sídlem Riegrova 376/12, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č.j. MZP/2017/570/97

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou původně podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci a následně postoupenou Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č.j. MZP/2017/570/97, kterým bylo částečně změněno (výrok I.) rozhodnutí České inspekce životního prostředí,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

oblastního inspektorátu Olomouc č.j. ČIŽP/48/OOH/SR01/1507674.003/16/ODT, ze dne 27.2.2017, o uložení opatření k nápravě podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), tak, že „Zabezpečí vymístění celkem 692,8 t výkopové zeminy a stavebních sutí, tedy odpadů zařazených dle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů pod skupinu 17 STAVEBNÍ A DEMOLIČNÍ ODPADY (VČETNĚ VYTĚŽENÉ ZEMINY Z KONTAMINOVANÝCH MÍST) a tyto odpady do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí předá oprávněné osobě dle zákona o odpadech“ Současně rozhodl o tom, že ostatní části napadeného rozhodnutí zůstávají beze změn.

2. Opatření k nápravě bylo žalobkyni uloženo po té, co správní orgán zjistil, že žalobkyně v období od 1. 1. 2001 do 2. 11. 2012 přijala do svého vlastnictví odpadní výkopovou zeminu, stavební odpady v množství cca 692,8 tun, tedy odpady zařazené dle platné a účinné v době spáchání správního deliktu vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů, pod skupinu 17 Stavební a demoliční odpady. Pro příjem odpadu nebyla oprávněna. Přijaté odpady využila na pozemcích parc. č. 1490/1 a parc. č. 1490/2 v k.ú. Určice, jejichž vlastníkem je žalobkyně. Tím porušila § 12 odst. 3 zákona o odpadech.
3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť je v příkrém rozporu s interpretací ustanovení § 103 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), když toto ustanovení nelze vykládat tak, že starosta by byl v postavení statutárního orgánu, neboť o obsahu právních úkonů rozhoduje zastupitelstvo nebo rada. Starosta zastupuje obec navenek, což především znamená zprostředkování právních úkonů, o kterých bylo rozhodnuto příslušnými orgány, s výjimkou případů, kdy starosta vykonává funkci obecní rady, a kdy jedná v mezích svých pravomocí svěřených mu jako orgánu zákonem. V této souvislosti žalobkyně poukázala na judikaturu Ústavního soudu (rozhodnutí ze dne 10. 7. 2001, sp. zn. III. ÚS 721/2000, a ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 87/04) a Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 14. 6. 2006, sp. zn. 30 Cdo 3130/2005). Jednání starosty učiněné bez předchozího schválení zastupitelstva nebo rady v případech, kdy zákon schválení vyžaduje, je absolutně neplatné. Starosta nemůže tedy sám vytvářet vůli obce, může tuto vůli pouze projevit navenek. Jednání je proto třeba připisovat nikoliv žalobkyni, nýbrž pouze panu V. K., který v té době sice vykonával funkci starosty, avšak k takovému jednání nebyl oprávněn.
4. Žalobkyně nesouhlasila ani s uložení opatření k nápravě a s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech namítla, že k poslednímu porušení zákazu převzít odpad došlo 2.11.2012, a proto k zahájení řízení dne 18.8.2016, i k uložení pokuty dne 8.11.2016, došlo až po uplynutí 3 leté lhůty. Nemohla-li být uložena pokuta, nemohlo být uloženo ani opatření ke zjednání nápravy.
5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k námitce nepřičitatelnosti jednání žalobkyni uvedl, že je třeba spatřovat rozdíly mezi úkony soukromoprávními a správními delikty. Neoprávněné přejímání odpadu do vlastnictví

žalobkyně trvalo po dobu 11 let, tudíž se nejednalo o jednorázové jednání při dispozici s majetkem obce, ale šlo o soustavnou činnost vykonávanou jménem žalobkyně tehdejší starostou. Starosta, jakož i další orgány obce jsou navíc povinny jednat v zájmu obce a jejích občanů. Zastupitelstvo a rada tak měly údajně svévolnému jednání starosty zamezit. Odpovědnost za správní delikt je navíc v tomto případě objektivní odpovědností, tudíž odpovědnosti se nelze zprostit. Navíc pozemky, kde byl odpad ukládán, byly ve vlastnictví obce a v minulosti zde byla vytvořena skládka odpadů. Starosta obce vystavoval doklady opatřené razítkem žalobkyně. Zřejmě tak byla vytvořena vůle žalobkyně odpady na pozemcích ukládat.

6. Žalovaný k námitce uplynutí 3 leté lhůty pro uložení opatření uvedl, že dle jeho názoru se jedná o trvalý správní delikt. Protiprávní jednání v daném případě spočívalo v trvalém uložení odpadů na pozemcích žalobkyně, a to i poté, co již bývalý starosta svou funkci nezastával. Žalobkyně tedy udržuje protiprávní stav. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2015, sp. zn. 4 As 236/2014.
7. V podané replice žalobkyně uvedla, že rada obce zabezpečuje rozhodování i v ostatních záležitostech patřících do samostatné působnosti obce, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu. Starosta pouze zastupuje obec navenek, sám však nemůže rozhodovat. V této souvislosti také poukázala na znění § 12 odst. 3 zákona o odpadech, které předpokládá převzetí odpadu do vlastnictví, proto dle jejího názoru předmětná judikatura dopadá i na tento případ. Dle § 17 zákona o odpadech vyplývá, že obec není oprávněna přebírat jakýkoliv odpad, není-li provozovatelem zařízení k využití nebo odstranění nebo ke sběru nebo výkupu určeného druhu odpadu. Co se týče tvrzení žalovaného, že se má v daném případě jednat o trvalý správní delikt, žalobkyně uvedla, že není zřejmé, co má být v daném případě udržováno, neboť delikt je dokonán v okamžiku převzetí odpadu, tedy při přejití do dispozice jiné osoby. Následné nakládání s odpadem již není pro naplnění objektivní stránky rozhodné.
8. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila v replice ze dne 16. 2. 2018, žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že Česká inspekce životního prostředí provedla dne 25. 6. 2015 kontrolu dodržování zákona o odpadech se zaměřením na prošetření zeminy, asfaltu, stavební sutě na pozemku p. č. 1490/1 v k.ú. Určice. Při kontrole bylo zjištěno, že na místě bývalé skládky byly deponovány a ukládány odpady, a to především asfaltové kry, odpadní výkopová zemina s příměsí kamení, asfaltu a cihel. Dále byly zjištěny stopy po pálení, z něhož byly patrné zbytky ohořelých větví, trávy, skla a drobných kovů. Dále zde byly uloženy stavební a demoliční odpady. Současně bylo zjištěno, že značná část odpadu byla vyprodukována společností INSTA SZ s.r.o. v rámci prováděné stavby na základě smlouvy o dílo uzavřené s žalobkyní. Starosta obce sdělil, že odpady byly na skládku ukládány s jeho vědomím. Dále byly na pozemek ukládány odpady z realizací staveb

v obci. Dne 3. 9. 2015 byla provedena opětovná kontrola dodržování zákona o odpadech, při které bylo zjištěno, že výkopové odpadní zeminy, odpadní asfaltové kry a stavební a demoliční odpady se již na pozemku nenacházely. Nadále se však na pozemku nacházely návozy provedené obcí, které byly realizovány v minulosti, a to výkopové zeminy, stavební a demoliční sutě, organický materiál. Na základě provedeného laboratorního testování odpovídajícího vzorku bylo zjištěno nadlimitní množství polyaromatických uhlovodíků, a to ve výši 15 mg/kg sušiny, přičemž stanovený limit činí 6 mg/kg sušiny. Dne 17. 5. 2016 byla provedena opětovná kontrola dodržování zákona o odpadech, při které byla shrnuta dosavadní zjištění, a byl učiněn závěr o tom, že žalovaná přijímala do svého vlastnictví a následně ukládala na pozemky výkopovou zeminu a stavební odpady z různých staveb. Ve spise jsou rovněž založeny doklady potvrzující převzetí a uložení odpadu na bývalou skládku TKO Určice v rámci její rekultivace. Doklady jsou podepsány starostou obce panem V. K. a opatřeny razítkem obce. První potvrzení je ze dne 17. 1. 2001. Poslední potvrzení bylo vydáno dne 2. 11. 2012 a jeho předmětem je uložení zeminy v objemu 150 m³ v měsíci srpnu.

10. Dne 10.1.2017 vydala Česká inspekce životního prostředí oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení nápravného opatření a lhůt pro zjednání nápravy podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, neboť žalobkyně jako původce odpadu v období od 1. 1. 2001 do 2. 11. 2012 přijala do svého vlastnictví cca 692,8 tun odpadu zařazeného dle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 381/2001 Sb. pod skupinu 17 Stavební a demoliční odpady.
11. Česká inspekce životního prostředí vydala dne 27.2.2017 rozhodnutí č.j. ČIŽP/48/OOH/SR02/1507674.003/17/ODT, kterým bylo žalobkyni uloženo opatření k nápravě podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech ve věci odstranění neoprávněně uložených odpadů na pozemcích 1490/1 a 1490/2 v k.ú. Určice, spočívající v tom, že zabezpečí vymístění celkem 692,8 t výkopové zeminy a stavebních sutí, tedy odpadů zařazených dle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (dále také katalog odpadů) pod skupinu 17 *Stavební a demoliční odpady (včetně vytěžené zeminy z kontaminovaných míst)* a tyto odpady do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí předá oprávněné osobě dle zákona o odpadech a doloží doklady o jejich předání. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že historicky byla na pozemku parc. č. 1490/1 v k.ú. Určice provozována povolená skládka TKO (skládka tuhého komunálního odpadu) a byl současně udělen souhlas k provozování zařízení ke zneškodňování odpadů. Souhlas byl udělen do 31. 12. 1994. Zároveň bylo nařízeno provádět průběžnou technickou rekultivaci ukončených částí skládky. Při kontrole dne 25. 6. 2015 byly zjištěny stopy po pálení a byly viditelné zbytky ohořelých větví, trávy, skla a drobných kovů. Uvedený pozemek nebyl určen pro nakládání s odpady a nebyl stanoven způsob odstraňování odpadů pálením. Dále starosta obce uvedl do protokolu z 25. 6. 2015, že v minulosti byly na předmětný pozemek ukládány výkopové zeminy z různých staveb. Z leteckých snímků bylo zjištěno, že k ukládání odpadu docházelo od roku 2003 do 25. 6. 2015, což se projevilo zavalitostí terénní

deprese (rokle). Částečně byl tímto dotčen také pozemek parc. č. 1490/2 v k.ú. Určice. Terén byl současně ukončen sypaným svahem, který zasahoval do vzrostlé vegetace stromů. Na svahu byly viditelně uloženy výkopové zeminy, stavební a demoliční sutě, organické materiály, přičemž starosta obce uvedl, že se jedná o návozy provedené obcí, které byly realizovány v minulosti. Provedeným odběrem vzorků a jejich analýzou bylo zjištěno, že vzorek obsahuje nadlimitní množství polyaromatických uhlovodíků, kdy naměřená hodnota činila 15 mg/kg sušiny, přičemž limit činí 6 mg/kg sušiny. Ostatní sledované parametry se pohybovaly pod limitními hodnotami. Z doložených dokladů bylo dále zjištěno, že v období od 1. 1. 2001 do 2. 11. 2012 přijímala obec do svého vlastnictví odpadní výkopovou zeminu a stavební odpady, přičemž zjištěné množství činilo cca 692,8 tun. Správní orgán dále uvedl, že osobou, která se měla dopustit deliktního jednání, byl starosta, tedy osoba postavená v čele obce. Není možné se proto zbavovat odpovědnosti za protiprávní činnost.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že nově uložil žalobkyni, že: „Zabezpečí vymístění celkem 692,8 t výkopové zeminy a stavebních sutí, tedy odpadů zařazených dle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů pod skupinu 17 STAVEBNÍ A DEMOLIČNÍ ODPADY (VČETNĚ VYTĚŽENÉ ZEMINY Z KONTAMINOVANÝCH MÍST) a tyto odpady do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí předá oprávněné osobě dle zákona o odpadech“. Současně rozhodl o tom, že ostatní části napadeného rozhodnutí zůstávají beze změn. Nepřisvědčil námitce, že by starosta nebyl oprávněn jednat při nakládání s odpady. K neoprávněnému přejímání odpadu docházelo po dobu 11 let, proto tvrzení žalobkyně o jednání bývalého starosty jako občana obce neobstojí ani z tohoto důvodu. Další orgány obce měly v takovém případě zamezit jednání starosty. Zdůraznil, že žalobkyni byla uložena pokuta za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, a proto postupovala inspekce správně, pokud i nápravné opatření uložila žalobkyni a nikoli původcům odpadu, jak namítala žalobkyně.
13. Městský soud v Praze proto přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žalovaný správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav pro závěr o tom, že se správního deliktu uvedeného ve změněném výroku napadeného rozhodnutí dopustila žalobkyně, a s tím související přičitatelností jednání bývalého starosty žalobkyni.
15. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že se jednání dopustil V. K., který v rozhodné době vykonával funkci starosty. Spornou otázkou zůstává, zda se tohoto jednání dopustil jako fyzická osoba a občan obce Určice, nebo jako starosta projevující vůli obce.

16. Žalobkyně na svou obranu uvedla, že starosta V. K. nebyl k jednání, za které byla obci uložena pokuta, pověřen zákonem, zastupitelstvem obce, ani radou obce, a proto nelze účinky přičítat obci, ale výlučně V. K., byť se tento podepisoval jako starosta obce.
17. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval za dostatečné zjištění správního orgánu I. stupně, že V. K. vykonával v rozhodném období funkci starosty obce, z čehož také vyplývalo jeho oprávnění za obec jednat. Obec má dle názoru žalovaného obdobné postavení při nakládání s odpady jako jiné právnické osoby. Starosta navíc vydával písemná potvrzení o převzetí odpadu, která byla opatřena razítkem obce a jeho podpisem, což ani žalobce nezpochybnil. Dle žalovaného nelze ani odhlédnout od doby, po kterou k neoprávněnému přijímání odpadu docházelo, proto neuvěřil tvrzení žalobkyně o tom, že bývalý starosta obce tak konal pouze jako občan obce.
18. Podle § 12 odst. 3 zákona o odpadech, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, k převzetí odpadu do svého vlastnictví je oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo osoba, která je provozovatelem zařízení podle § 14 odst. 2, nebo provozovatelem zařízení podle § 33b odst. 1 písm. b) nebo za podmínek stanovených v § 17 též obec. To neplatí pro předávání nezbytného množství vzorků odpadů k rozborům, zkouškám, analýzám pro účely stanovení skutečných vlastností a splnění požadavků pro převzetí odpadů do zařízení, pro účely vědy a výzkumu nebo jiné účely, které nejsou nakládáním s odpady podle § 4 odst. 1 písm. e).
19. Podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která převezme odpad, přestože k jeho převzetí není podle tohoto zákona oprávněna.
20. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech inspekce projednává přestupky podle § 66 odst. 2 až 5 a 7; současně může stanovit opatření a lhůty pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím.
21. Pro posouzení, zda je žalobkyně odpovědná za správní delikt, za který jí byla uložena pokuta dle zákona o odpadech, a zda tedy byla inspekce oprávněná uložit současně za porušení povinnosti o opatření ke zjednání nápravy, je dle soudu podstatné, že se v projednávané věci posuzuje právní jednání obce ve veřejnoprávní sféře a nikoli ve sféře soukromoprávní.
22. Podle § 103 odst. 1 zákona o obcích, starosta zastupuje obec navenek. V projednávané věci V. K. při odebrání odpadů od třetích subjektů jednal ve funkci starosty, jménem obce, listiny podepisoval jako starosta obce, když tyto listiny současně opatřoval i razítkem obce. Nelze odhlédnout od toho, že odpad od třetích osob byl po přijetí uložen na pozemky ve vlastnictví obce a že k přebírání odpadu docházelo opakovaně po dobu celkem 11 let. Třetí osoba tedy jednala s V. K. jako se starostou, tedy

s představitelem obce, a neměla dle soudu žádný důvod k tomu, aby se domnívala, že starosta jednal za této situace pouze jako fyzická osoba, tedy jako každý jiný občan obce, jak tvrdí žalobkyně.. Nelze si dle soudu představit, že by třetí osoba jednala o tak zásadní otázce, jako je uložení odpadu v množství 692,8 t na území obce s jakýmkoli občanem obce, který by se neprokázal žádným oprávněním k jednání za obec.

23. Soud navíc na základě výše uvedeného považuje za podstatné, že se nejednalo o žádné excesivní, zcela ojedinělé jednání starosty, o kterém se obec nemohla dovědět. Naopak, V. K. byl v rozhodné době ve funkci starosty, což nebylo ani žalobkyní rozporováno, a v jeho funkčním období právě jako starosta jménem obce přebíral odpady do vlastnictví obce za účelem jejich uložení na obecní pozemky, a to po dobu 11 let. Bylo tedy i na obci, pokud s jednáním starosty nesouhlasila, aby vzniklou situaci ve vlastním zájmu řešila. Pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobkyně, znamenalo by to, že by nebylo možné postihnout žádné delikt ní jednání obce při nakládání s odpady, neboť ta by se vždy mohla bránit tím, že „o jednání starosty nic nevěděla, a protože starosta jednal bez jejího souhlasu pouze jako fyzická osoba, jeho jednání obec nikterak nezavazuje“ To však soud považuje za zcela nepřipustné.
24. Podstatné také je, že zákon o odpadech vychází při ukládání sankcí za spáchané správní delikty z principu objektivní odpovědnosti, tedy z odpovědnosti za výsledek, a k zavinění se u těchto deliktů nepřihlíží. Správní orgány tedy nebyly povinny se otázkou zavinění žalobkyně zabývat.
25. Městský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že jednání starosty spočívající v převzetí odpadů v rozporu s ustanovením § 12 odst. 3 zákona o odpadech, je přičitatelné obci, za níž ve všech případech jednal, tedy žalobkyni, a správní orgány tak správně dospěly k závěru o tom, že se správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech dopustila právě žalobkyně, které byla Českou inspekcí životního prostředí uložena rozhodnutím ze dne 8.11.2016, č.j. ČIŽP/48/OOH/SR01/1507674.003/16/ODT pokuta ve společném řízení vedeném též za správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. b) spočívající v porušení § 12 odst. 2 tohoto zákona. V odvolacím řízení byl výrok tohoto prvoinstančního rozhodnutí změněn rozhodnutím ze dne 18.7.2017, č.j. MZP/2017/570/65, kterým již byla žalobkyni uložena pokuta pouze za porušení § 12 odst. 3 zákona o odpadech.
26. Z ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech pak vyplývá oprávnění inspekce nejen k projednání správních deliktů uvedených v ustanovení § 66 odst. 2 až 5 a 7, ale také oprávnění k tomu, aby kromě uložení pokuty stanovila samostatným rozhodnutím opatření a lhůtu pro zjednání nápravy, což v projednávané věci učinila. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že se žalobkyně předmětného správního deliktu dopustila, soud jejich postup při uložení opatření k nápravě shledal zcela v souladu se zákonem.
27. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně o porušení ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, ve které namítl, že k poslednímu porušení zákazu převzít odpad došlo 2.11.2012, a proto k zahájení řízení dne 18.8.2016, i k uložení pokuty dne 8.11.2016, došlo až po uplynutí 3 leté lhůty. Zdůraznil, že nemohla-li být z důvodu

uplynutí lhůty uvedené v § 67 odst. 1 zákona o odpadech uložena pokuta, nemohlo být uloženo ani opatření ke zjednání nápravy.

28. Podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti příslušný správní úřad dozvěděl; pokutu však lze uložit nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.
29. Žalobkyně ve své námitce vychází ze závěru, že inspekce zahájila řízení o uložení pokuty až po uplynutí lhůty 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděla, a pokutu výše uvedeným rozhodnutím uložila až po uplynutí 3 leté lhůty, k čemuž již nebyla oprávněna, a proto nebyla oprávněna ani k uložení nápravného opatření.
30. Pro posouzení běhu lhůt v nyní projednávané věci ale není dle soudu podstatné, zda lhůta pro uložení pokuty uplynula nebo ne, neboť opatření ke zjednání nápravy bylo žalobkyni uloženo samostatným rozhodnutím po té, co proběhlo samostatné správní řízení, a je svým charakterem od institutu pokuty zcela odlišné. Právní doktrína zastává názor, že porušením právní povinnosti vzniká správní odpovědnost, neboť dojde k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, za což může být uložena sankce, která má trestněprávní charakter, anebo opatření k nápravě, které naopak sankční charakter nemá, případně může správní orgán uložit jak sankci, tak opatření, pokud to zákon umožňuje. Opatření k nápravě je totiž zásadně ukládáno za účelem ukončení protiprávního jednání či odstranění protiprávního stavu vzniklého porušením právní povinnosti; jedná se tedy o tzv. nápravný prostředek správního dozoru, jímž je sledován jiný cíl než sankcí.
31. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že opatření k nápravě je ukládáno samostatným rozhodnutím, kterému předchází samostatné správní řízení. Městský soud proto dospěl k závěru, že správní orgán není v řízení o uložení opatření k nápravě podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech vázán lhůtami, které zákon o odpadech stanoví pro zahájení sankčního řízení a pro uložení pokuty za porušení povinnosti. Z charakteru opatření je patrné, že jeho smyslem je ukončení protiprávního stavu, který žalobce vyvolal svým protiprávním jednáním. Pokud by byla možnost uložení opatření vázána na zákonem stanovené lhůty pro uložení pokuty, znamenalo by to, že by správní orgán po uplynutí těchto lhůt již nemohl delikventovi zjednání nápravy uložit, což zcela odporuje i smyslu zákona o odpadech, jehož prvotním zájmem je právě dodržování ochrany životního prostředí a ochrany lidského zdraví. Ani tuto námitku žalobkyně proto soud důvodnou neshledal.
32. Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění soud neshledal důvodnou žádnou ze žalobních námitek, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
33. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního

úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. října 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu